

Sygn. akt **XXIII Ga 1129/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Siemianowicz-Orlik (Spr.)
Sędziowie:	SO Magdalena Nałęcz SO Andrzej Kubica
Protokolant:	Aneta Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Centrum (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko A. F. i E. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla (...) w W.

z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt XVI GC 2460/13

I. oddala apelację;

I. zasądza od Centrum (...) spółki akcyjnej w W. solidarnie na rzecz A. F. i E. K. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt XXIII Ga 1129/14

UZASADNIENIE

Powód Centrum (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie solidarnie od pozwanych E. K. i A. F. należności w wysokości 14.820,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie, wynikające z faktu, iż (...) s.c. A. F. E. K., działając jako pośrednik w usługach rynku turystycznego, przedstawiała oferty operatora turystycznego działającego pod firmą (...) i akceptowały płatności kartami płatniczymi za usługi ww. operatora. Powód wskazał, że w okresie, w którym jego zdaniem poniósł szkodę, operatorzy turystyczni ogłosili upadłość. Jednocześnie w tym czasie pozwane działające w formie spółki jawnej jako (...) Agencja (...), K. sp. j. z siedzibą we W., zaakceptowały płatności

kartami płatniczymi wykonanymi w dniach: 12.01.2012 r. na kwotę 2.854,00 zł, 20.04.2012 r. na kwotę 5.790,00 zł, 20.04.2012 r. na kwotę 2.700, 00 zł, 27.04.2012 r. na kwotę 1.291,00 zł. Ponadto powód dochodził należności z dwóch faktur VAT z dnia 31 sierpnia 2012r. w wysokości 81,18 zł z tytułu najmu terminala oraz 297,66 zł z tytułu opłat za obsługę reklamacji banku wystawcy karty, za monit dot. należności, za oprogramowanie (...), za stronę (...) oraz tytułem opłaty za wynajem terminala wraz z skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi na kwotę 1.818, 85 zł. Powód wskazał, że wykonanie ww. płatności w okresie, w którym upubliczniono wiedzę o utracie płynności finansowej operatorów turystycznych działających w obrocie pod firmą (...) przyczyniło się do powstania po jego stronie szkody. Ponieważ reklamację uznał wystawca karty, bank, który zwrócił kwotę przelaną akceptantowi, stał się wierzycielem z regresu (§4 ust.2 w zw. z ust.8 umowy). Powód zaś nabył wierzytelność wobec pozwanych w drodze umowy cesji.

W dniu 26.09.2013 r. w sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwane wniosły o uchylenie nakazu zapłaty w całości, oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na ich rzecz, zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwane przyznały, że prowadziły działalność gospodarczą w formie spółki jawnej, która następnie została wykreślona z rejestru KRS, a także, iż zawarły z (...) S.A. umowę o przyjmowanie zapłaty przy użyciu nośników elektronicznych za pomocą urządzeń (...). W związku z rozbieżnościami pomiędzy żądaniem pozwu, a kwotami wskazanymi w umowie cesji (zawartej między bankiem (...) a powodem) pozwane zarzuciły, że nie wszystkie wierzytelności były przedmiotem cesji. Podniosły, że nie miały jakichkolwiek informacji na temat upadłości operatora turystycznego.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2014 r. Sąd Rejonowy dla (...) w W. oddalił powództwo w całości oraz zasądził od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 2.434 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 17 lipca 2006 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. w W., a A. F. i E. K. działającymi pod firmą (...) s.c. została zawarta umowa o przyjmowaniu zapłaty przy użyciu kart płatniczych. A. F. i E. K. były upoważnione do akceptowania kart płatniczych w placówkach, których lista została określona w załączniku do wyżej wymienionej umowy. Bank (...) był tym samym zobowiązany do przekazywania na wskazane przez pozwane konto bankowe kwot należnych za wydane towary lub zrealizowane usługi na rzecz posiadaczy kart płatniczych na podstawie przygotowanego przez (...) zestawienia. We wskazanej wyżej umowie Bank (...) zastrzegł sobie prawo do wstrzymania płatności należnych pozwanym w przypadku, gdyby powziął podejrzenie co do zgodności przeprowadzonej transakcji z postanowieniami łączącej strony umowy i regulaminu oraz w przypadku transakcji, co do których prawdziwości i poprawności bank wyraził zastrzeżenia. Na podstawie tej samej umowy (...) zastrzegł sobie prawo do odmowy wypłaty należności na rachunek pozwanych w przypadku stwierdzenia, że transakcja jest niezgodna z postanowieniami tej umowy bądź regulaminu albo że została odrzucona przez wydawcę kart. Bank był jednocześnie upoważniony do potrącenia wypłaconej należności z bieżącymi płatnościami w przypadku, gdyby wypłata nastąpiła przed jej wstrzymaniem z opisanych wyżej przyczyn. Pomiędzy powodem a pozwanym została zawarta umowa najmu zestawów (...). Na podstawie tych umów powód zobowiązał się oddać pozwanym do odpłatnego używania terminal (...) z Pinpadem. Pozwane zobowiązały się do miesięcznego płacenia czynszu. Pozwane, działające w ramach spółki cywilnej dokonały przekształcenia i rozpoczęły działalność gospodarczą w formie spółki jawnej. Działały nadal jako pośrednik w usługach na rynku turystycznym. Pośredniczyły w zawieraniu umów pomiędzy innymi podmiotami, a operatorem usług turystycznych - (...) sp. z o.o. w W.. W lipcu 2012 r. klienci usług turystycznych złożyli reklamacje w związku z niewykonaniem na ich rzecz usług turystycznych. Niewykonanie było spowodowane ogłoszeniem upadłości operatora turystycznego - (...) sp. z o.o. w W.. W związku z tym zapłacone przez nich kwoty tytułem ceny zostały zwrócone przez Bank (...). Następnie powód działający w imieniu (...) wypowiedział umowę o przyjmowanie zapłaty przy użyciu kart płatniczych i umowę najmu zestawu (...) i wystawił na rzecz pozwanych noty obciążeniowe. Następnie powód wezwał pozwane do zapłaty z tytułu zawartej umowy o przyjmowaniu zapłat przy użyciu kart płatniczych. Spółka (...), (...) spółka jawna została wykreślona z rejestru przedsiębiorców KRS. (...) oraz powód zawarł umowę cesji wierzytelności, w której zawarto oświadczenie o przeniesieniu m.in. wierzytelności A. Agencja (...), K. sp. j. w łącznej kwocie 12.593,30

zł. Pismem (...) poinformował pozwane o zawartej umowie cesji wierzytelności z tytułu reklamacji złożonych przez posiadaczy kart płatniczych. Pozwane odmówiły zapłaty wskazanych kwot, co spowodowało skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego. Sąd I instancji uznał, że materiał zgromadzony w niniejszej sprawie jest spójny, niesprzeczny oraz wiarygodny. Strony sporu nie zgłaszały w tej kwestii zastrzeżeń.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo jest niezasadne i podlegało oddaleniu w całości. Sąd Rejonowy stwierdził, że spór między stronami dotyczyło interpretacji umowy łączącej (...) i pozwane. Sporna była także kwestia wiedzy pozwanych dotycząca niewypłacalności spółek (...) oraz (...) i przez to powstała odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez (...). Sąd I instancji dokonał analiz łączącej strony umowy, w szczególności w zakresie odpowiedzialności z tytułu przeprowadzenia procedury tak zwanej "chargeback". Sąd Rejonowy ustalił, iż z postanowień umowy wynika, że pozwane wyraziły zgodę na potrącenie opłat i prowizji oraz "innych należności", w przypadkach wymienionych w regulaminie lub załącznikach do umowy. Z tych postanowień umowy powód wywodził obowiązek pozwanych do zwrotu kwot z tytułu sprzedaży imprez turystycznych, które nie doszły do skutku z uwagi na upadłość biura podróży. Powód oparł swoje roszczenie na umowie oraz notach obciążeniowych, które zostały dołączone do pozwu. Zdaniem Sądu I instancji stanowiska powoda nie można było wywieść z brzmienia umowy. Kluczowa dla stanowiska Sądu Rejonowego była wykładnia art. 65 § 2 k.c. - mianowicie kierowanie się rzeczywistą wolą stron stosunku prawnego oraz ustalenie tego, jak adresat oświadczenia woli zrozumiał i powinien zrozumieć złożone oświadczenie. Sąd Rejonowy ustalił, że istniejąca pomiędzy stronami umowa określała po stronie (...) (wierzyciela pierwotnego) uprawnienie do wstrzymania płatności i odmowy płatności na rzecz pozwanych określonych kwot, jeżeli transakcja okazała się niezgodna z umową lub regulaminem albo budziła wątpliwości banku. Zdaniem Sądu I instancji tego postanowienia nie można było rozumieć w ten sposób, że pozwane były zobowiązane do naprawienia szkody - zwrotu przelanych kwot w razie roszczeń klienta w ramach procedury „chargeback”. Pozwane jak i Sąd Rejonowy wskazali, że bank uwzględnił zbyt szybko reklamacje klientów. Sąd I instancji ustalił, że organizacje płatnicze przed oddaniem pieniędzy od pośrednika powinny ustalić, czy klient nie uzyskał pieniędzy z gwarancji upadłego operatora turystycznego. Fakt, że powód oraz (...) pospieszyły się z zastosowaniem procedury „chargeback” nie może powodować odpowiedzialności pozwanych. Sąd I instancji ustalił, że odpowiedzialność pozwanych nie powinna być wyższa, niż należna im prowizja. W ocenie Sądu Rejonowego umowa łącząca powoda i pozwane nie zobowiązywała pozwanych do konieczności przewidywania, czy biuro podróży, którego ofertę przedstawiały klientom, może ogłosić upadłość. W związku z czym Sąd I instancji za bezpodstawne uznał, że pozwane miały świadomość i zignorowały sygnały o niewypłacalności (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. W konsekwencji, zdaniem Sądu I instancji, w niniejszej sprawie nie zachodziła przesłanka odpowiedzialności określona w art. 471 k.c., polegająca na nienależytym wykonaniu przez pozwane zobowiązania wobec powoda, dotyczącego przedstawienia oferty biur zagrożonych upadłością oraz przyjmowanie płatności za pośrednictwem kart płatniczych. Sąd I instancji wskazał, że to na powodzie, zgodnie z art. 6 k.c., wynika ciężar udowodnienia faktu, z którego strona wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie powód był zobowiązany do wykazania okoliczności, że pozwane, przyjmując zapłatę kartą płatniczą, w kontekście zbliżającej się upadłości biur podróży, działały na szkodę banku. Trafnie wskazał Sąd Rejonowy, że jeżeli bank posiadał informacje o grożącej upadłości tych podmiotów, to powinien wstrzymać lub odmówić przekazania należności za transakcje. Mając na uwadze fakt, iż okoliczności dotyczące odpowiedzialności pozwanych nie zostały wykazane, Sąd Rejonowy wskazał na brak podstaw do obciążania pozwanych kosztami decyzji banku w ramach procedury „chargeback”, co spowodowało, że powództwo zostało oddalone w całości. Kosztami procesu Sąd I instancji obciążył powoda, jak również powód zobowiązany został do zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanych.

Od wyroku Sądu I instancji apelację złożył powód, zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi temu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 k.c. w zw. z art. 353 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że oświadczenie woli pozwanych, złożone w umowie, nie powodowało przyjęcia przez nie odpowiedzialności za odrzucenie transakcji w warunkach niniejszej sprawy;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 316 § 1 k.p.c. poprzez brak rozstrzygnięcia w zakresie należności wynikających z faktur (...) (Sąd I instancji w żaden sposób nie ustosunkował się do faktu niezaspokojenia należności

opisanych w ww. dokumentach finansowych, wystawionych na podstawie umowy zawartej przez powoda ze spółką pozwanymi);

3. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. polegające na nie rozważeniu w sposób bezstronny i wszechstronny całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i argumentów strony powodowej, skutkujące w konsekwencji błędnymi ustaleniami faktycznymi;

4. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego, logicznego wnioskowania i przesłankami wynikającymi z wiedzy, tj. przede wszystkim:

- ustalenie, że powód i wierzyciel pierwotny - (...) S.A. rozstrzygali co do zasady/uznawali reklamacje posiadaczy kart,

- ustalenie, iż powód i wierzyciel pierwotny winni w pierwszej kolejności sprawdzić, czy posiadacze kart nie uzyskali zwrotu kwoty transakcji od urzędu marszałkowskiego, gdy w spornym okresie taki obowiązek nie wynikał z żadnej normy prawa, ani z procedury reklamacyjnej stosowanej przez organizacje płatnicze (które wprowadziły go dopiero w 2013 roku),

- przyjęcie, iż w spornym okresie takie możliwości w ogóle istniały (rekompensaty zostały tymczasem wypłacone przez Urząd Marszałkowski i (...) dopiero z dniem 7.02.2014 r.),

- ustalenie, iż wierzyciel pierwotny (...) S.A. wiedział, że kwota transakcji ma służyć wykonaniu świadczenia na rzecz posiadacza karty przez konkretnego touroperatora, gdy tymczasem bank (...) S.A. przekazywał kwotę transakcji na rachunek akceptanta (spółki pozwanymi) i nie mógł posiadać wiedzy w przedmiocie tego, na rzecz jakiego podmiotu konkretnie akceptant przekazuje środki finansowe w spornym okresie.

Skarżący wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Wniósł także o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed obiema instancjami.

Odpowiedź na apelację wniosły pozwane, który żądały oddalenia apelacji w całości oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, w szczególności dotyczące: zawarcia przez (...) umowy z pozwanymi, zawarcia przez powoda z pozwanymi umowy najmu zestawów (...), pośredniczenia przez pozwane w zawieraniu umów o usługi turystyczne między (...) sp. z o.o. i klientami, niewykonania usług turystycznych przez operatora, zwrócenia przez bank klientom uiszczonych wpłat, wystawienia przez powoda na pozwane faktur i not obciążeniowych, zawarcia między (...) a powodem umowy cesji wierzytelności wobec pozwanymi i przyjął je za własne.

Zdaniem Sądu Okręgowego należało rozważyć przedmiotowe roszczenie tylko w aspekcie umowy zawartej pomiędzy (...) Bank (...) a pozwanymi oraz w oparciu o przepis art. 471 k.c., skąd powód wywodził swoje roszczenie. Pozostałe kwestie, poruszane w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego, dotyczyły okoliczności ubocznych, nie mających dla rozstrzygnięcia sprawy większego znaczenia, które zostały pominięte w dalszym toku rozważań. Nie miały również znaczenia dla rozpoznania sprawy relacje wiążące (...) np. z wystawcami kart ani przepisy organizacji kartowych. Źródłem ewentualnej odpowiedzialności pozwanymi mogła być tylko i wyłącznie umowa wiążąca pozwane z bankiem (...).

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że z umowy o przyjmowanie zapłaty przy użyciu kart płatniczych nie można wywieść, aby istniało zobowiązanie pozwanych do naprawienia szkody i zwrotu przelanych kwot w razie roszczeń klienta w przypadku uruchomienia procedury „chargeback”. Z analizy zapisów umowy, a dokładnie § 4 ust. 7 i § 4 ust. 8 wynikało, iż (...) zastrzegł sobie prawo do odmowy wypłaty należności na rachunek akceptanta w przypadku powzięcia podejrzeń co do zgodności przeprowadzonej transakcji z postanowieniami umowy lub regulaminu oraz w przypadku transakcji, co do których (...) wyrażał zastrzeżenia. Ponadto (...) zastrzegł sobie prawo do odmowy wypłaty należności na rachunek akceptanta w przypadku stwierdzenia, że transakcja jest niezgodna z postanowieniami umowy lub regulaminu bądź została odrzucona przez wystawcę kart. Jeżeli wypłata należności nastąpiła przed jej wstrzymaniem z przyczyn określonych powyżej tj. niezgodności z umową lub regulaminem, bądź odrzuceniem przez wydawcę kart, bank (...) miał prawo potrącić wypłaconą należność z płatności bieżących. Wykładnia językowa powyższych przepisów umowy tj. § 4 ust. 7 i § 4 ust. 8 nie pozwalała na przyjęcie, iż na pozwanych ciążył obowiązek zwrotu płatności dokonanych przez (...) na podstawie procedury „chargeback”. Oświadczenia woli ujęte w formie pisemnej, czyli wyrażone w dokumencie, ustala się przyjmując za podstawę wykładni przede wszystkim tekst dokumentu. W procesie jego interpretacji podstawowe znaczenie przypada językowym regułom znaczeniowym. Mają one jednak zastosowanie dopiero wtedy gdy postanowienia umowy nie są dostatecznie jasne, a przy użyciu reguł wykładni nie można nigdy dokonywać ustaleń sprzecznych z treścią umowy. Nadto, przypisując zasadnicze znaczenie tekstowi dokumentu i językowym regułom znaczeniowym, wykładni poszczególnych wyrażen dokonuje się zarazem z uwzględnieniem całego kontekstu oraz związków treściowych występujących między postanowieniami zawartymi w tekście, a zatem nie można przyjąć takiego znaczenia interpretowanego zwrotu, które pozostawałoby w sprzeczności z pozostałymi składnikami wypowiedzi zawartymi w tekście umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, I ACa 50/14). Przede wszystkim nie wystąpiło w stosunkach między stronami umowy wstrzymanie płatności z § 4 ust.7 umowy. Płatności zostały wszakże wykonane na skutek zawarcia transakcji przez pozwane z klientami. Nie doszło także do odmowy wypłaty należności na rachunek akceptantów z §4 ust.8 umowy. Powód nie udowodnił, aby transakcje pozwanych były niezgodne z umową lub regulaminem albo by zostały odrzucone przez wydawcę kart. Nie zostało również wykazane, aby (...) przysługiwało uprawnienie do potrącania wypłaconej należności z płatności bieżących (§4 ust.8 umowy). Żadne z postanowień umowy nie stanowiło więc o zobowiązaniach pozwanych związanych z obciążeniem zwrotnym („chargeback”).

W ocenie Sądu II instancji w przedmiotowej sprawie nie zachodziła przesłanka odpowiedzialności z art. 471 k.c., którą powód wskazywał jako podstawę roszczenia. W niniejszej sprawie powód w żaden sposób nie wykazał, na czym miałyby polegać niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie przez pozwane zobowiązań wynikających z umowy (zdarzenie szkodzące), nie przedstawił związku przyczynowego pomiędzy szkodą poniesioną przez bank a działaniem pozwanych. Zdarzeniem szkodzącym nie mogło być przekonanie banku, że pozwane powinny zrezygnować z płatności kartą, przewidując upadłość operatora turystycznego. Wręcz przeciwnie, z materiału zebranego w sprawie można wyprowadzić wniosek, iż pozwane nie mogły przewidzieć w żaden sposób, że dojdzie do upadłości operatora turystycznego i dlatego nie mogły zrezygnować z transakcji dokonywanych za pomocą kart. W związku z powyższym pozwane nie mogły ponosić odpowiedzialności z tytułu zwrotu posiadaczom kart pieniędzy przez bank w drodze procedury „chargeback”. Należało przy tym podzielić argumentację Sądu Rejonowego, iż w niniejszej sprawie pozwane nie wykazały się nienależytą starannością dokonując sprzedaży imprez turystycznych organizowanych przez biuro podróży zagrożone upadłością. Sąd I instancji słusznie wskazał, iż sam fakt ogłoszenia upadłości przez (...) S.A. w W., od którego (...) sp. z o.o. wydierżawiało znak towarowy (...), nie stanowił podstawy do przyjęcia, że (...) sp. z o.o. również upadnie i to w tak niedługim czasie.

Tym samym Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu Rejonowego, że zasadności stanowiska powoda nie można wywieść z umowy o przyjmowaniu zapłat przy użyciu kart płatniczych. Nie usprawiedliwione także zostało żądanie zwrotu dokonanych płatności przez bank na podstawie swoich zobowiązań, które nie były ujęte zapisami w umowie.

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów podniesionych w apelacji należy stwierdzić, że okazały się one w przeważającej części bezpodstawne. Zarzuty apelacji dotyczyły naruszenia prawa materialnego tj. art. 65 k.c. w zw. z art. 353 k.c. oraz prawa procesowego, tj. art. 316 § 1, art. 233 w zw. z art. 328 § 2 oraz art. 233 § 1 w zw. z art. 231 k.p.c.

Na wstępie należało ustosunkować się do zarzutów naruszenia prawa procesowego.

W ocenie Sądu Okręgowego nie doszło do naruszenia przepisu art. 316 § 1 k.p.c. polegającego na braku rozstrzygnięcia w zakresie należności wynikających z faktur za najem zestawu (...). Sąd Rejonowy w swoim wyroku rozstrzygnął w przedmiocie wszystkich roszczeń, o czym świadczy choćby kwota wskazana w komparycji zaskarżonego wyroku (obejmująca wszystkie składowe części roszczenia), jak i treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ponieważ rozważania prawne Sądu Rejonowego zapoczątkowało stwierdzenie, cytat: „powództwo podlegało oddaleniu w całości”. Nie jest więc prawdą, że Sąd I instancji w żaden sposób nie odniósł się do faktu niezaspokojenia wskazanych należności, gdyż w stanie faktycznym uzasadnienia wyroku wymienił dokumenty finansowe, z których powód wywodził roszczenie w tej części, a w stanie prawnym oddalił powództwo w całości. Wobec tego rozstrzygnięcia apelujący nie podniósł żadnych merytorycznych zarzutów, a zatem w tym zakresie apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c., bowiem stanowiły one w przeważającym zakresie wyłącznie polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów Sąd I instancji w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy zebrany w sprawie, wając jego moc oraz wiarygodność (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 953/13). Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów zgodnie z logiką, wiedzą i doświadczeniem życiowym. Powód natomiast nie przedstawił żadnych konkretnych naruszeń kryteriów oceny dowodów przez Sąd I instancji, przedstawił tylko swoje stanowisko w sprawie stanowiące polemikę z ustaleniami Sądu I instancji. Z treści art. 328 § 2 k.p.c. wynikają zasady dotyczące sporządzania uzasadnienia wyroku. Obraza art. 328 § 2 k.p.c. może być skutecznym zarzutem apelacji tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa 715/13). W niniejszej sprawie Sąd I instancji oparł się na prawidłowo zgromadzonym materiale dowodowym. Dokonał jego wnikliwej analizy opierając się o zasady wynikające z art. 233 k.p.c. Ustalenia faktyczne, istotne w niniejszej sprawie, zostały poczynione prawidłowo. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest kompletne i zawiera wszystkie elementy wymagane w §2 art.328 kpc. Tym samym zaskarżone orzeczenie poddaje się kontroli instancyjnej.

Podnosząc zarzut naruszenia art.233§1 kpc w zw. z art.231 kpc odnoszącym się do domniemań faktycznych, apelujący częściowo odniósł się do kwestii, które, zdaniem Sądu II instancji, miały w sprawie charakter drugorzędny. Chodzi mianowicie o ewentualne rekompensaty dla klientów upadłych biur turystycznych od ubezpieczycieli i urzędu marszałkowskiego. Jak już uprzednio wskazano, istotne w sprawie kwestie dotyczyły treści stosunku prawnego między (...) a pozwanymi i istnienia ewentualnych przesłanek z art.471 kc. Możliwość kierowania przez powoda roszczeń do innych podmiotów nie miała w niniejszej sprawie znaczenia i nie powinna być przedmiotem badania. W tym zakresie zarzuty apelacji można było uznać za zasadne. W pozostałym zakresie do podniesionych w tym miejscu zarzutów należało odnieść poczynione wcześniej uwagi w zakresie oceny dowodów.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 65 k.c. w zw. z art. 353 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe przyjęcie, że złożone oświadczenie woli przez pozwane w zawartej umowie nie skutkowało przyjęciem odpowiedzialności za odrzucenie transakcji w przedmiotowej sprawie. Sąd Okręgowy podzielił ocenę zapisów umowy dokonaną przez Sąd I instancji, która to ocena nie naruszała ani zasady swobody umów ani nie budziła wątpliwości co do zamiarów i intencji stron tej umowy. Jak już wspomniano, z umowy o przyjmowanie zapłaty przy użyciu kart płatniczych nie wynikał obowiązek pozwanych do naprawienia szkody - zwrotu przelanych kwot w razie roszczeń klienta, w przypadku uruchomienia procedury „chargeback”. Z przywołanej wyżej umowy wynikało jedynie, że bank (...) zastrzegł sobie prawo do wstrzymania płatności na rachunek akceptanta w przypadku wątpliwości co do zgodności przeprowadzonej transakcji z postanowieniami niniejszej umowy lub regulaminu oraz zrealizowanych transakcji, co do których prawdziwości i poprawności bank (...) wyrażał zastrzeżenia. Ponadto (...) zastrzegł sobie prawo do odmowy wypłaty należności na rachunek akceptanta

w przypadku stwierdzenia, że transakcja jest niezgodna z postanowieniami umowy lub regulaminu bądź została odrzucona przez wydawcę kart. Ciężar wykazania, że na pozwanych spoczywał obowiązek wyrównania szkody banku, obciążał powoda zgodnie z art.6 kc i art.232 kpc. Temu ciężarowi jednakże powód nie sprostał. Przepisy umowy, na które powód się powoływał, nie kształtowały po stronie pozwanych takiego obowiązku, jak chciałby powód. Zapisy § 4 ust.7 i §4 ust.8 umowy dotyczyły innych przypadków, a nie konsekwencji uruchomienia przez bank procedury „chargebacku”.

Reasumując, wobec prawidłowego rozstrzygnięcia Sądu I instancji i bezzasadności większości zarzutów apelacji, apelacja pozwanego podlegała oddaleniu. Wobec powyższego i na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 6 pkt. 5 w związku z § 13 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ustanowionego z urzędu, mając na uwadze, że pozwane wygrały postępowanie apelacyjne, ponosząc przy tym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1,200.00 zł.